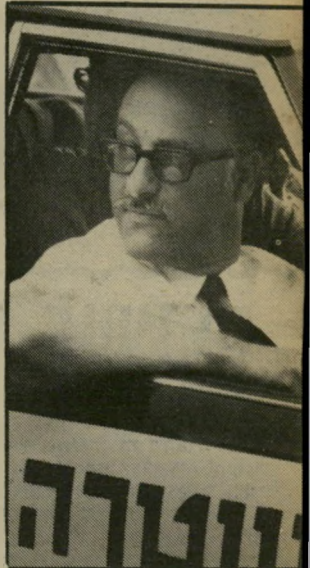

השובט שכח לספר לשופרים שהוא הורה לנאשם לברוח.

הייתי יכול לגרום לכך שהם הרגו את הנאשם. אמר השופט ריה אברארי כשהוא חיוור מדאי. ממש לנגד עיניו התחוללה רימה, שסופה עלול היה להיות דאגני.

כיום ששי שטוף-שמש, ערב יו בשבט, יצא בית-המישפט המי רוי לערוך ביקור בביתו של עמר דידה, הנאשם בגרימת חבלה מורה. אחת הנקודות המהותיות תיק זה היתה השאלה כמה זמן קח לנאשם להביא את הנשק, היתה קבור בבית-הקברות, אל יתו.

כאשר הגיעה כל החבורה לביתו של פדידה, בשכונת סירת-הכרמל חיפה, יצאו השופט אברארי, הר ובעת תמר טינקוס והסניגור אהר זן בן-שחר ממכוניותיהם. עימם

שופט אבן-ארי השופרים לא ידעו

ה גם הנאשם, שהובא מבית בלא, שם הוא עצור עד תום הליכים. הנאשם היה כבול בידו שופט אחד, ושני שופרים נוספים מוויינים בתמימים ישבו בתוך מכונית שבה הובא הנאשם. ריצה מפורטת. השופט ומל-יו התקרבו לביתו של פדידה, וזבעת ביקשה לבדוק מה המר מהבית למקום שבו היה טמון שק, וכמה זמן דרוש כדי לרוץ עם וחורה. בבדיחות הדעת הציע הסניגור לבדוק את הדבר יצה. היא מצידה אמרה כי אהה מתאים יותר שהסניגור נאשם ירוצו לבדוק את המרחק, שופט, שנוכס לאחירת הלצון, זר לבנו בן ה-17, שהצטרף יו, למדוד את הזמן בשעון צצר של ידו, וצויה על הנא-: "רוץ!"

פדידה, שרצה להוכיח כי נזקק מן קצר בלבד כדי להביא את שק, החל רץ במהירות לעבר תהקברות, כשהוא גורר אחריו השופט הצמוד אליו באויקים. י השופרים הנוספים, שהיו ב-יגונית מאחור ולא שמעו את ראת השופט, נדהמו לראות את נסיר פותח כריצה למרחקים. אחד גם דרך את נשקו והחל רודף ורי הנאשם, בעוד חברו מתניע ו המכונית וחוסם את דרכו של אשם.

רק אז הבחין השופט במה ש-יה הכל התפתח במהירות כה ולה, שלא יכול היה, אפילו זה להודיע לשופרים כי הנאשם בפקודתו. אבל למזלם של כל וכחים היו המרחקים קצרים, מרדף הסתים בלי אסק.

הן שתי נשים, רינה ואיילה, העושות מחלקי אביזרים

כמו צ'נורות, חומי פלדה ורשתות אביזרים אופנתיים חדשניים לכל כים

אם תשאלו בתל-אביב מי זאת רינה דנרסקי-פרידמן, אולי לא יידעו. אם תאמרו "הי פולגיה" יזכרו, אבל אם תאמרו "סאן אוף אה ביץ" יהו כולם ויבינו כי זאת אינה קללה אלא ברכה. כלומר, והי רינה העושה חגורות ואבזרים. רינה אינה אופנאית. במיקצועה היא מהנדסת, בוגרת הטכניון כי הנדסה כימית. רינה מוכרת לתושבות השפלה

בית המלאכה של רינה ואיילה נמצא בצפון תל-אביב, שם הן יושבות ימים שלמים גוזרות, מדביקות ותופרות. אני גבר לעניין, מעידה על עצמה רינה, בעלי מרוצה מכך, כי לו יש שתי ידיים שמאליות, לכן אני עושה את כל עבודות התיקונים בבית.

אבזרים משגעים במחירים אטר טרונומיים. בואי ניסע, נביא את החלקים ונעשה אותם בעצמנו! השתיים לא בזכו זמן, אמרו ועשו. המאסיה הפולנית כפי שהן מכנות עצמן, ומכונות על-ידי חברותיהן, שמו פעמיהן לאיטליה. הן לא ידעו איטלקית ודיברו אנגלית עם מיכסא איטלקי, בתיק זה שהן יצוור להן. לפעמים זה הצליח ולפעמים לא. הן שכרו מכונית, קנו מסת דרכים והתחילו לשוטט ברחבי איטליה בחיפושים אחרי בתי-חרושת. וכך הן הביאו עימן חוטי משי סינטטיים ציב-עוניים, חבלים שזורים בזהב, חו-סי קטיפה, טבעות שונות, אבזרי מתכת, ניסים, אבזמים, חרוזים, צינורות חוטי פלדה, חוטי נחושת, עלי נחושת, רשתות, צבעים מיר חדים למכוניות שנקנו בחנויות לחומרי-בניין, חומרים פלסטיים למיניהם, פלסטלינות שאפשר ל-הקשותן וכל מה שרק נראה להן. כל מי שרואה את החגורות המיוחדות שהן עושות, את ה-אבזמים הנהדרים, את צעימי ה-עור המקושטים באבנים ואת חות-לות העור, לא מאמין למראה ה-יופי הזה. השאלה הנשאלת מ-אלה היא מאיפה הן יודעות לע-שות דברים כאלה? ותשובתן אמ-גם אינה צנועה, אך כנה. אין דבר שאנחנו רוצות ולא יכולות

בת ה-25, היא דוגמנית מתחילה, מלחינה שירים, כותבת ומציירת. (למטה) סיגל מרידון מדגימה חגורת-עור שחורה עם פייאטים ורודים מיוחדת ויפה.

עוד מהימים כשגרה בשיכון בבלי וסרגה במו ידיה לכל חתיכות שרתון ביגדיים מינימליים ומד-שה. היא יושבה וסרגה, עשתה כסף ונסעה לחו"ל. "היה לי הון כסף ונסעתי לעשות חיים", היא אומרת בנון שלאנסיות חביבה.

אנגלית

באיטליה

מ אז עברו חמש שנים, רינה גדלה והיום היא בת 34. נשואה פלוס שלושה ילדים. כשי-נים האחרונות יושבה בבית כמו אמא טובה וחיקתה לגאולה, שי-הגיעה אליה בקיץ שעבר, בדמור-תה של איילה ארליך, חברתה הטובה והפולגיה גם היא, שחיתה במשך תקופה ארוכה ועסקה ב-אופנה. איילה שבה מן הגלות מלאת מרץ והציעה לרינה לעשות משהו ביחד. "ראיתי בחוץ-לארץ

צדפים בכל מקום

באתליוני, מדגימה ורוניק ברי, ילדת ונצואלה, על הראש בחגורות, על הראש

ליקים. כשהסרגנית החובבת ראו-תה כי טוב, היא החליטה שארבע שנים במיקצוע הגברי יספקו ופרי